

Осіннє

Антін Павлюк

Синій холод осінній, дзвінкий
і далекий такий, далекий...
Залишили лелеки шляхам у вирій
суму співи: – й лани гомінкі...
залишили певно лелеки.

Знов у вічність простору несе
ясний серпень плоди й колосся...
Та знову мені, як на се
чи дитинства, чи болю збаглося...

Гей, луно кришталева! Лети!
Стерні, струни, хмарини, простори...
павутинить так срібно світи
літо бабине... Лагідним зором
на сніги, на чорні вітри...
на морози і хугу злую —
вечір співом сумної сестри
так тривожно, чуло нудьгує.